

Úvodní stránka>Obrátit se na soud>Kde a jak>Právo kterého státu se použije?

V oblasti občanskoprávní budou podle práva EU pokračovat probíhající řízení a řízení zahájená před koncem přechodného období. Portál e-Justice bude na základě vzájemné dohody se Spojeným královstvím uchovávat příslušné informace týkající se Spojeného království do konce roku 2022.

Právo kterého státu se použije?

Skotsko

1 Zdroje platných norem

1.1 Vnitrostátní normy

Skotsko má samostatný a odlišný „smíšený“ právní systém. Tato oblast „rozhodného práva“ byla ovlivněna zejména kontinentálními systémy, jakož i zvykovým právem. Skotsko tvoří ve Spojeném království samostatnou jurisdikci a k určení případů v rámci Spojeného království i skutečně mezinárodních případů jsou zapotřebí kolizní normy. Obecně platí, že pokud je Spojené království stranou mezinárodního nástroje obsahujícího pravidla týkající se rozhodného práva, bylo rozhodnuto, že se stejná pravidla uplatní na kolize v rámci Spojeného království, ačkoli obvykle neexistuje povinnost tak učinit. Skotské právo uznává tuto oblast jako mezinárodní právo soukromé neboli kolizi právních norem.

Stejně jako v Anglii a Walesu pramení dnes mnohá pravidla z přímo použitelných nařízení EU. Pokud jde o občanské a obchodní věci, jedná se o: nařízení č. 593/2008 (Řím I) o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy a nařízení č. 864/2007 (Řím II) o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy. Zákon o právu rozhodném pro smlouvy z roku 1990 (Contracts (Applicable Law) Act 1990) (který prováděl Římskou úmluvu z roku 1980) je i nadále relevantní pro smlouvy uzavřené před 17. prosincem 2009 (na smlouvy uzavřené k tomuto dni nebo po tomto datu se vztahuje nařízení Řím I). Zákon o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 (Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995) je relevantní pouze ve vztahu k situacím, na něž se nevztahuje nařízení Řím II (nařízení se použije na případy, kdy ke škodě došlo po 11. lednu 2009).

V jiných oblastech obecně platí zvykové právo. Pramenem rodinného práva ve Skotsku je zvykové právo; zákony (často na základě doporučení Skotské právní komise (Scottish Law Commission)) a závazky EU a mezinárodní závazky.

1.2 Vícestrané mezinárodní úmluvy

Haagská úmluva o kolizních právních předpisech týkajících se formy závěti z roku 1961.

Římská úmluva o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy z roku 1980 (nahrazená nařízením Řím I ve vztahu ke smlouvám uzavřeným dne 17. prosince 2009 nebo po tomto datu).

Haagská úmluva ze dne 1. července 1985 o právu rozhodném pro trust a o jeho uznání.

1.3 Hlavní dvoustranné úmluvy

Nejsme si vědomi žádných dvoustranných úmluv obsahujících ustanovení o volbě práva, jichž je Spojené království smluvní stranou.

Je však třeba poznamenat, že i když Římská úmluva z roku 1980 a Haagská úmluva umožňují státu uplatňovat určitý jiný režim rozhodného práva na „vnitřní“ kolize, jako jsou kolize mezi právními předpisy Anglie a Walesu a Skotska, Spojené království se rozhodlo této možnosti nevyužít. Na kolize mezi různými jurisdikcemi Spojeného království i na mezinárodní kolize se proto vztahují pravidla Římské úmluvy (ve vztahu k smlouvám uzavřeným před 17. prosincem 2009) a Haagské úmluvy.

2 Uplatňování kolizních norem

2.1 Povinnost soudce uplatnit kolizní normy z vlastní iniciativy

Cizí (tj. jiné než skotské) právo se u skotských soudů použije pouze v případě, je-li použitelné podle vnitrostátních kolizních norem, a jen tehdy, pokud se ho strana, která se chce o ně opřít, dovolává a prokáže je. Toto pravidlo se týká důkazů a řízení a není nahrazeno nástroji EU.

2.2 Zpětný odkaz

Zpětný odkaz je proces, jehož prostřednictvím příslušný soud přijímá v případě kolize norem cizí právo. To může být důležité v různých oblastech práva, jako je například dědické a rodinné právo, ačkoli se skotská judikatura zpětným odkazem příliš nezabývá. Příslušná nařízení EU (např. nařízení Řím I a Řím II) vylučují použití zpětného odkazu a stejný přístup byl přijat v zákoně o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 v souvislosti s civilními delikty.

2.3 Změna kolizního kritéria

To se obvykle řeší stanovením okamžiku, kdy se použije hraniční určovatel. V případě převodu vlastnického práva k movitým věcem by rozhodným právem bylo právo místa, kde se movitý majetek nacházel v době události, která údajně vedla k převodu vlastnického práva.

2.4 Výjimky z obvyklého uplatňování kolizních norem

Skotské soudy mohou odmítnout použití jinak použitelného cizího práva na základě toho, že je v rozporu se skotským veřejným pořádkem. Ačkoli by se v této souvislosti nepoužil pojem „mezinárodní veřejný pořádek“, výrazem „v rozporu se skotským veřejným pořádkem“ je míněno to, že se dotyčné právo považuje za nepřijatelné, a to dokonce i tehdy, jedná-li se o mezinárodní věc, na kterou by se podle očekávání nevztahovaly skotské právní předpisy. Skotský veřejný pořádek bude někdy odvozen z mezinárodních nástrojů nebo norem, jako je Evropská úmluva o lidských právech.

Nařízení Řím I a Řím II navíc nyní stanoví použití imperativních ustanovení *lex fori* bez ohledu na právo, které by se jinak na smlouvu vztahovalo. Ve skotském právu není mnoho takovýchto pravidel a existující pravidla jsou obsažena především v zákonech platných pro celé Spojené království. Jako příklad lze uvést nevymahatelnost investičních dohod uzavřených neoprávněnými osobami či jejich prostřednictvím nebo na základě protiprávního sdělení zákazníkovi podle § 26 a § 30 zákona o finančních službách a trzích z roku 2000 (Financial Services and Markets Act 2000).

2.5 Zjištění cizího práva

Obsah cizího práva je skutkovou otázkou, a tyto důkazy musí být tudíž předloženy účastníky řízení a soudce musí dospět k závěrům na základě analýzy těchto důkazů. Soudce nemůže zkoumat a uplatňovat cizí právo nezávisle. V případě protichůdných důkazů musí soudce rozhodnout, názor které strany se jeví jako věrohodnější, a za tímto účelem může přezkoumat cizí zákony a případy, na něž se odkazuje v důkazech.

Jedinou výjimkou z pravidla, že cizí právo je skutkovou otázkou, je to, že pokud Nejvyšší soud (Supreme Court) Spojeného království projednává odvolání z jedné části Spojeného království, může použít právo jakékoli jiné jurisdikce Spojeného království, i když obsah tohoto práva nebyl prokázán důkazy. Důvodem je skutečnost, že členy Nejvyššího soudu jsou soudci ze všech jurisdikcí Spojeného království, a Nejvyšší soud má za to, že je oprávněn uplatňovat právo kterékoliv jurisdikce.

Obsah cizího práva se obvykle prokazuje znaleckým posudkem. Nepostačuje předložit soudu pouze text, například cizí zákon, neboť soud se nepovažuje za kompetentní vykládat nebo uplatňovat cizí právní materiál bez pomoci osoby, která má potřebné znalosti dotyčného systému. Znalecký posudek může poskytnout každý, kdo má náležité znalosti nebo zkušenosti, třebaže se nejedná o právníka vykonávajícího praxi v jiné zemi. Využívají se například akademičtí pracovníci.

Obecně platí, že pokud se strany na obsahu cizího práva neshodnou, je třeba jeho obsah prokázat ústně pomocí znalců, přičemž v průběhu dokazování lze odkazovat na listinné důkazy, jež mohou být předloženy soudu. Není-li sporu, mohou se strany jednoduše dohodnout, nebo předložit písemné důkazy.

Platí domněnka, že cizí právo je stejné jako skotské právo. Tato domněnka je zjevně vyvratitelná důkazem, který uspokojivě prokazuje (odlišný) obsah cizího práva.

3 Kolizní pravidla

3.1 Smluvní závazky a právní akty

V případech týkajících se smluvních závazků v občanských a obchodních věcech je při kolizi právních norem přímo použitelné nařízení Řím I (nařízení (ES) č. 593/2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy). Zásada univerzality znamená, že se všechny právní předpisy stanovené v nařízení Řím I použijí bez ohledu na to, zda se jedná o právo členského státu EU.

Nařízení Řím I se nevztahuje na dokazování nebo řízení, jež se i nadále řídí právem místa soudu. Výjimkou jsou pravidla určující důkazní břemeno, jež jsou podle nařízení Řím I upravena právem, jímž se řídí smluvní závazkové vztahy podle nařízení. Rozhodným právem podle nařízení se řídí mimo jiné prekluzivní a promlčecí lhůty, výklad, plnění a důsledky porušení povinností.

Hlavní pravidla nařízení Řím I jsou tato. Pokud strany učinily výslovnou volbu práva nebo pokud lze volbu jednoznačně prokázat podle podmínek smlouvy nebo okolností daného případu, použije se toto právo.

S ohledem na svobodu volby existují určitá omezení. Článek 3 nařízení Řím I stanoví, že pokud se v případě volby práva nacházejí všechny ostatní „prvky pro situaci významné“ v jiné zemi, není volbou práva dotčeno použití ustanovení práva této jiné země, od nichž se nelze smluvně odchýlit. Článek 9 stanoví, že se použijí imperativní ustanovení země, a to i v případě, že strany nevyužily svobodu volby práva. Pokud jde mimoto o spotřebitelské a pracovní smlouvy, volba práva nemůže obecně zbavit spotřebitele nebo zaměstnance ochrany na základě kogentních pravidel systému, jež by se použila v případě neexistence volby práva.

V případech, kdy neexistuje výslovná volba práva, nebo v případech, kdy nelze volbu práva jednoznačně prokázat, stanoví nařízení Řím I v článku 4 další pravidla pro určení rozhodného práva, která jsou často spojena s obvyklým bydlištěm osoby, jež za daný výrobek nebo službu neplatí, jako je prodávající ve smlouvě o prodeji zboží, věřitel v případě bankovního úvěru nebo ručitel ve smlouvě o poskytnutí záruky. Tato domněnka může být vyvrácena ve prospěch země, se kterou je smlouva zjevně úžeji spojena. Judikatura týkající se Římské úmluvy, která může být v rámci výkladu nařízení Řím I i nadále relevantní, potvrzuje, že k vyvrácení domněnky musí existovat přinejmenším jasná převaha faktorů ve prospěch jiné země. Většina soudců v důležité skotské věci *Caledonia Subsea v. Microper SA* šla dále a uvedla, že by domněnka měla být vyvrácena jen tehdy, pokud by za výjimečných okolností daného případu nemělo obvyklé bydliště typického plnítele skutečný význam.

3.2 Mimosmluvní závazky

Nařízení Řím II (nařízení (ES) č. 864/2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy) se vztahuje na mimosmluvní závazky v občanských a obchodních věcech v situacích, kdy dochází ke kolizi právních norem. Aby se použila pravidla stanovená v nařízení, musí vzniknout škoda nebo je pravděpodobné, že škoda vznikne. Škoda je definována tak, že zahrnuje jakékoli „následky“ civilního deliktu, bezdůvodného obohacení, jednatelství bez příkazu (mimosmluvní závazek vyplývající z úkonu provedeného bez náležitého zmocnění v souvislosti se záležitostmi jiné osoby) nebo předšmluvního jednání (mimosmluvní závazek vyplývající z jednání před uzavřením smlouvy). Nařízení Řím II se nevztahuje mimo jiné na případy pomluvy nebo obdobného nároku podle cizího práva.

Podle nařízení Řím II je obecným pravidlem, které se vztahuje na delikty, použití práva země, ve které škoda vznikla. Zvláštní pravidla určují rozhodné právo u určitých druhů mimosmluvních závazků, včetně odpovědnosti za škodu způsobenou vadou výrobku, nekalé hospodářské soutěže, deliktů v oblasti životního prostředí a porušení práv duševního vlastnictví. Nařízení rovněž stanoví pravidla týkající se bezdůvodného obohacení, jednatelství bez příkazu a předšmluvní odpovědnosti. Nařízení umožňuje stranám zvolit za určitých okolností rozhodné právo. Nařízení však zavádí omezení, která mají zamezit tomu, aby byla pravidla nařízení použita s cílem vyhnout se pravidlům vnitrostátního práva země soudu a pravidlům jiné země, než je země, jejíž právo bylo zvoleno, pokud se všechny prvky pro situaci významné v okamžiku, kdy došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, nacházejí v této zemi.

Ve Skotsku existují některé případy, na něž se nařízení Řím II nevztahuje, kdy se použije zákon o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 nebo zvykové právo.

3.3 Osobní stav, jeho aspekty související s občanským stavem (jméno, bydliště, způsobilost k právům a právním úkonům)

Bydliště

Ve Skotsku byl stav nelegitimitní zrušen § 21 zákona o rodině z roku 2006 (Family Law (Scotland) Act). V důsledku toho § 22 odst. 2 zákona z roku 2006 stanoví, že pokud a) rodiče dítěte mladšího 16 let mají bydliště ve stejné zemi a b) dítě bydlí u jednoho rodiče nebo u obou rodičů, má dítě bydliště ve stejné zemi jako jeho rodiče. V ostatních případech § 22 odst. 3 stanoví, že dítě má bydliště v zemi, ke které má nejužší vztah.

V případě osob starších 16 let platí i nadále jejich předchozí domicil, pokud nepřijmou domicil zvolený. Za účelem přijetí domicilu zvoleného se musí dotyčná osoba skutečně přestěhovat do nové země, v níž se chce usadit, a musí prokázat svůj úmysl vzdát se svého předchozího domicilu, jakož i svůj úmysl žít trvale v nové zemi. Je-li zvolený domicil opuštěn, obnoví se domicil původu, aby se zaplnila případná mezera do doby, než je získán nový zvolený domicil. Domicil osob, které uzavřely manželství, je nyní posuzován nezávisle na domicilu druhého manžela.

V § 1 zákona o domicilu a řízení ve věcech manželských z roku 1973 (Domicile and Matrimonial Proceedings Act 1973) se stanoví, že vdaná žena má stejná práva, pokud jde o domicil, jako jakákoli jiná osoba. Pokud se však žena vdala před přijetím zákona z roku 1973 (a tím podle starého práva získala domicil svého manžela), je tento domicil zachován, dokud jej neopustí nebo nezíská nový zvolený domicil.

Jméno

Právo pojmenovat dítě je součástí rodičovských povinností a práv. V případě sporu ohledně rodičovských povinností a práv § 11 skotského zákona o dětech z roku 1995 (Children (Scotland) Act 1995) stanoví, že soud považuje za prvořadé blaho dítěte.

Ve Skotsku si dospělí mohou obecně zvolit jméno, jaké si přejí, pokud se nejedná o podvodný úmysl. Každá osoba starší 16 let, jejíž narození je zaevidováno ve Skotsku nebo která byla legálně osvojena ve Skotsku, může National Records of Scotland požádat o zápis změny jména. Využití této služby však není povinné. Další informace o změně jména jsou uvedeny na internetových stránkách [National Records of Scotland](#).

Způsobilost k uzavírání smluv

Způsobilost uzavírat smlouvy, požítovat závěti atd. se řídí různými právními předpisy v závislosti na záležitosti, ve vztahu k níž otázka způsobilosti vyvstává. Za určitých okolností je relevantní skotský zákon o věku způsobilosti k právům a právním úkonům z roku 1991 (Age of Legal Capacity (Scotland) Act 1991). Podle skotského zákona o věku způsobilosti k právům a právním úkonům z roku 1991 je osoba starší 16 let způsobilá k jakýmkoli právním úkonům. Mladší osoba je způsobilá za určitých okolností, které jsou stanoveny v zákoně.

3.4 Určení vztahu rodič – dítě, včetně osvojení

Skotské právo přiznává rodičům (a některým dalším osobám, které mají právní způsobilost k péči o dítě), rodičovská práva a povinnosti. Ustanovení o rodičovských právech a povinnostech jsou obsažena ve skotském zákoně o dětech z roku 1995. Skotské právo se použije v případě, že skotské soudy jsou příslušné podle ustanovení Haagské úmluvy z roku 1996 a nařízení Brusel IIa. Otázky osvojení se ve skotském právu řídí skotským zákonem o adopci a dětech z roku 2007 (Adoption and Children (Scotland) Act 2007).

3.5 Manželství, nesezdané soužití, registrované partnerství, rozvod, rozluka, výživovací povinnost

Manželství bude ve Skotsku platné pouze tehdy, jsou-li splněny určité požadavky. Obě strany musí mít možnost uzavřít manželství, mít plnou způsobilost k právům a právním úkonům a plně souhlasit s uzavřením manželství.

V § 38 odst. 1 skotského zákona o rodině z roku 2006 se rovněž vyžaduje, aby bylo manželství v souladu s formalitami požadovanými podle právních předpisů místa, kde je uzavřeno. To se týká platnosti obřadu a jeho prvků, např. toho, zda musí být použita nějaká zvláštní formulace, zda k sňatku musí dojít na určitém místě, zda může být manželství uzavřeno v zastoupení.

Otázka, zda je osoba, která uzavírá manželství, způsobilá tak učinit a zda plně souhlasila s uzavřením manželství, je určena právem místa, kde měla tato osoba bydliště bezprostředně před uzavřením manželství (§ 38 odst. 2 zákona z roku 2006). Ve Skotsku je věkovou hranicí pro uzavření manželství 16 let. Pokud jde o souhlas, musí existovat skutečná a vážná výměna souhlasu obou stran uzavírajících manželství.

Skotsko po zavedení skotského zákona o manželství a registrovaném partnerství z roku 2014 (Marriage and Civil Partnership (Scotland) Act 2014) nyní uznává i manželství osob stejného pohlaví. To zahrnuje i manželství osob stejného pohlaví, která byla uzavřena jak ve Skotsku, tak v zahraničí.

Za předpokladu, že neexistuje právní překážka manželství, může ve Skotsku manželství uzavřít kdokoli. Ve Skotsku se na páry, které zde chtějí uzavřít sňatek, nevztahuje požadavek na bydliště, ačkoli osoby ze zemí mimo EU mohou potřebovat přistěhovalecké povolení.

Registrované partnerství a manželství osob stejného pohlaví

Skotské právo uznává rovněž registrovaná partnerství, a to v souladu se zákonem o registrovaném partnerství z roku 2004 (Civil Partnership Act 2004). V § 85 zákona z roku 2004 je stanoveno, že registrované partnerství vzniká tehdy, pokud dvě osoby stejného pohlaví podepsaly vyplněné prohlášení o registrovaném partnerství před dvěma svědky staršími 16 let a před pověřeným matrikářem (přičemž všichni jsou přítomni).

Zákon z roku 2004 obsahuje také zvláštní ustanovení týkající se registrovaných partnerství, která byla uzavřena mimo Spojené království. Zahraniční svazky osob stejného pohlaví, které byly zákonně uzavřeny mimo Spojené království, budou ve Skotsku považovány za registrované partnerství, jsou-li splněna určitá kritéria stanovená v zákoně z roku 2004.

Nesezdané soužití

Ve Skotsku obecně platí, že pokud dvojice žije společně, jako kdyby uzavřela manželství, bude jejich soužití spojeno s určitými právy a povinnostmi. Zákon o rodině z roku 2006 stanoví práva dvojic žijících ve společné domácnosti (což platí stejně pro páry stejného pohlaví i pro páry opačného pohlaví). V § 26 jsou například stanovena práva k určitému vybavení domácnosti; § 27 odkazuje na práva na určité peněžní prostředky a majetek; § 28 obsahuje ustanovení o finančním zajištění při rozluce; v § 29 je stanoveno finanční zajištění v případě, že jedna z osob žijících ve společné domácnosti zemře, aniž by zanechala závět, a § 30 obsahuje ustanovení o občanskoprávní ochraně na ochranu před zneužitím.

Rozvod a rozluka

Ve věcech rozvodu a rozluky existují v právních předpisech Spojeného království (konkrétně v zákoně o domicilu a řízení ve věcech manželských z roku 1973 a v zákoně o registrovaném partnerství z roku 2004) ustanovení o tom, kdy jsou skotské soudy příslušné rozhodovat ve věcech rozvodu a rozpadu manželství. Více informací je k dispozici na internetových stránkách [skotských soudů a tribunálů](#).

Výživné

Pokud jde o výživné, Ministerstvo práce a důchodů provozuje v celé Velké Británii [Útvar pro zabezpečení výživného na děti](#).

Ve Skotsku je v zákoně o rodině z roku 1985 obsaženo také ustanovení o výživovací povinnosti k rodinným příslušníkům, jako jsou manželé a děti.

Výživovací povinnost znamená povinnost poskytovat podporu, která je za daných okolností přiměřená.

3.6 Majetkové poměry v manželství

Skotsko má právní systém týkající se finančního zajištění po rozvodu nebo zrušení registrovaného partnerství. Skotské právo stanoví určité zásady, které je třeba při rozhodování o finančním zajištění a rozdělení společného jmění manželů zohlednit, a tyto zásady jsou obsaženy v zákoně o rodině z roku 1985.

Obecným pravidlem ve skotském právu je to, že by čistá hodnota společného jmění manželů měla být spravedlivě rozdělena mezi strany, ledaže neexistuje důvod pro spravedlivé a rovné rozdělení. Společné jmění manželů je definováno jako veškerý majetek patřící stranám manželství nebo registrovaného partnerství, který byl získán před uzavřením manželství nebo registrovaného partnerství či v jeho průběhu. V § 9 zákona z roku 1985 se stanoví zásady, které by měly být vzaty v úvahu při vydávání rozhodnutí o finančním zajištění při rozvodu nebo zrušení registrovaného partnerství a které by měly napomoci při rozhodování o tom, zda by se společné jmění manželů mělo rozdělit mezi strany rovným dílem, nebo zda by jeden z manželů či partnerů měl obdržet větší podíl než druhý.

3.7 Závěti a dědictví

V případech dědictví ze zákona (tj. pokud neexistuje závět) se na dědění movitého majetku vztahuje právo bydliště zůstavitele v době smrti a na dědění nemovitého majetku se vztahuje právo země, ve které se majetek nachází ke dni úmrtí. Stejná pravidla se použijí v případech, kdy se jedná o „zákonná práva“ (tj. práva některých rodinných příslušníků na podíl na majetku zesnulé osoby, která nelze zrušit závětí). K zákoným právům je třeba přihlížet jak v případě dědění ze zákona, tak i dědění ze závěti. Je třeba uvést, že zákonná práva jsou podle skotských právních předpisů v současnosti dostupná pouze v případě movitého majetku, a jsou tudíž k dispozici pouze tehdy, pokud zesnulý měl v době smrti bydliště ve Skotsku. Ve věcech týkajících se závětí se způsobilost zůstavitele k pořízení závěti řídí právem jeho bydliště ke dni odkázání movitého majetku a v případě nemovitého majetku právem země, ve které se nemovitost nachází.

Podle zákona o závětech z roku 1963 (Wills Act 1963) se má za to, že závět je platně provedena („formálně platná“) (např. správná forma, správný počet svědků), je-li v souladu s některým z těchto právních předpisů: právo místa provedení závěti (tj. obvykle tam, kde je podepsána a dosvědčena); právo bydliště, obvyklého pobytu nebo státní příslušnosti zůstavitele v době pořízení závěti; právo bydliště, obvyklého pobytu nebo státní příslušnosti zůstavitele v době smrti. Závět bude formálně platná i s ohledem na nemovitý majetek, pokud je v souladu s právem země, v níž se nemovitost nachází.

Ustanovení závěti týkající se movitého majetku jsou platná a vykonatelná („v zásadě platná“) (např. omezení týkající se části pozůstalosti, která může být podle závěti platně převedena), je-li závět v souladu s právem bydliště zůstavitele ke dni úmrtí. Závět vztahující se k nemovitému majetku je věcně platná, jestliže je v souladu s právem země, ve které se nemovitost nachází ke dni úmrtí.

Závěť je vykládána podle práva zamýšleného zůstavitelem, přičemž tento úmysl může být výslovný, nebo může být odvozen ze znění závěti. Jinak se předpokládá, že rozhodným právem je právo bydliště zůstavitele ke dni pořízení závěti, pokud jde o movitý majetek. Toto pravidlo se pravděpodobně použije i na nemovitosti. Ve výjimečných případech, kdy v závěti není právo jednoznačně uvedeno, se použije právo místa bydliště ke dni úmrtí.

Je třeba poznamenat, že § 4 zákona z roku 1963 uvádí:

„Výklad závěti nesmí být pozměněn z důvodu změny bydliště zůstavitele po pořízení závěti.“

Platnost údajného zrušení závěti je určena právem bydliště zůstavitele ke dni údajného zrušení závěti s ohledem na movitý majetek a právem místa, kde se nachází nemovitý majetek, pokud se zrušení dotýká tohoto majetku. Závěť, která má zrušit dřívější platnou závěť nebo ustanovení dřívější platné závěti, se považuje za formálně platnou, pokud závěť zrušující dřívější závěť je v souladu s právem jakékoli země, podle něhož by se zrušená závěť nebo ustanovení považovaly za řádně provedené.

3.8 Věcná práva

To, zda se má majetek považovat za movitý nebo nemovitý, je otázkou práva místa, kde se dotýčný majetek nachází.

V případě nemovitostí je rozhodným právem právo místa, kde se nemovitost nachází. To platí pro všechny otázky týkající se transakce, včetně způsobilosti, formalit a věcné platnosti. Rozlišuje se mezi převodem pozemků nebo jiných nemovitostí a smlouvou, která upravuje práva a povinnosti stran tohoto převodu, tato smlouva se řídí odlišnými použitelnými právními předpisy (zejména podle nařízení Řím I).

V případě hmotného movitého majetku je rozhodným právem právo místa, kde se majetek nacházel v době, kdy došlo k události, jež měla údajně vliv na právní nárok na tento majetek. Vlastnické právo k hmotné movité věci nabytí v souladu s tímto obecným pravidlem bude ve Skotsku obecně uznáno za platné. Smluvní záležitosti se samozřejmě řídí nařízením Řím I.

3.9 Insolvence

Spojené království je stranou nařízení Rady č. 1346/2000 o úpadkovém řízení, které stanoví příslušná pravidla v řízeních, jež zahrnují úplný nebo částečný odprodej majetku a ustanovení likvidátora, pokud jsou hlavní zájmy dlužníka v některém členském státě EU (kromě Dánska). Jestliže jsou příslušné skotské soudy (což nastane v případě, jsou-li hlavní zájmy dlužníka soustředěny ve Skotsku, přičemž se předpokládá, že se jedná o sídlo), použije se skotské právo. V případech, které nespádají do oblasti působnosti nařízení č. 1346/2000, se použijí skotské právní předpisy, pokud jsou příslušné skotské soudy.

Poslední aktualizace: 07/06/2021

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.